

20.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Hai 15/12/1975

Đạo về sau, trong các câu chuyện hai người, bao giờ cũng có chen vào một niềm bức rức.

Đêm, trong quán phở nhỏ ven đường Thủ Khoa Huân, Nguyễn đưa ra nhận xét:

“Cả Mẫn lẫn Nguyễn đều điên và không biết nắm giữ hạnh phúc.”

Tôi phủ nhận:

“Không phải điên đâu Nguyễn ạ. Minh chỉ thiếu dưỡng khí đậm thành ngọt ngọt, trong hành động nhiều khi giống như điên loạn.”

Nguyễn tỏ nét ngạc nhiên. Tôi cười:

“Dưỡng khí chính là môi trường thích hợp chung quanh cho hai kẻ yêu nhau. Điều này, chúng mình hoàn toàn thiếu, từ gia đình cho tới xã hội.”

Đôi mắt Nguyễn tối sầm:

“Mẫn nói rõ hơn cho Nguyễn hiểu đi!”

Tôi gật:

“Đạo trước, Mẫn có đọc một tác phẩm của Erich Maria Remarque, trong đó diễn tả mối tình của hai người tuổi trẻ đang tuyệt vọng dưới một hoàn cảnh bị vây khốn bởi quân Đức Quốc Xã. *Tuyệt vọng*, không phải vì không nhận được tình yêu cao nhất của nhau, mà vì *cái ý tưởng luôn luôn lo sợ người mình yêu sẽ biến mất đi* dưới áp lực của quân Đức Quốc Xã. Tâm lý ấy thật là ghê gớm. Con người trở thành vô cùng nhỏ bé trước uy quyền của định mệnh mà ngay Tình Yêu là điều tạo nên được một sức mạnh lớn lao nhất cũng không đủ sức kháng cự. Biểu tượng định mệnh trong tác phẩm ấy là quân Đức Quốc Xã. Còn của chúng mình hiện nay là chế độ Cộng Sản. Bây giờ thử hỏi, nếu như Nguyễn hay Mẫn mà chụp được cơ hội rời thoát Cộng Sản, liệu mình có buông trôi?”

Nguyễn thốt kêu lên, điệu sừng sốt:

“Mẫn thông minh quá! “

Tôi trầm giọng:

“Mẫn từng trải qua những kinh nghiệm tương tự nên rất hiểu điều ấy. Dưới chế độ Cộng Sản, chẳng có gì là an toàn hết, ngay cả Tình Yêu!”

Nguyễn nhìn tôi trân trối:

“Mẫn tin vậy sao?”

Tôi cười:

“Một điều khác quan trọng hơn đang vây chụp chúng mình chính là gia đình...”

Tôi bỏ ngang câu nói. Nguyễn trông tuồng rất bức rức:

“Mẫn giải thích rõ hơn đi!”

Giọng điệu tôi nhuộm phần chua chát:

“Măn biết Nguyễn yêu Măn nhiều lắm và Măn cũng yêu Nguyễn nữa. Nhưng Măn thú nhận, chưa bao giờ dám tin tưởng điều gì xa hơn hiện tại này đang có Nguyễn. Ngày xưa mình đọc *La Dame aux Camélias* của Alexandre Dumas fils như thế nào thì ngày nay cả Nguyễn lẫn Măn đều đang rơi vào hoàn cảnh y hệt thế ấy.”

Bất ngờ, nơi Nguyễn, tôi thấy có một nét thừa nhận theo những lời tôi nói.

Tôi tiếp, điệu giễu cợt:

“Măn đang là một *Marguerite Gautier* dưới mắt gia đình Nguyễn. Vì thế, mình yêu nhau được ngày nào, chỉ nên biết ngày ấy. Còn tương lai thế nào, hãy cứ để tự nó đẩy đưa.”

Tuy nhiên ở quán ông già, khi nghe Nguyễn đọc lên câu ca dao:

“*Dạy con từ thuở lên ba
Dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về.*”

Tức thì tôi bật kêu lớn:

“Nguyễn nên tìm người con gái khác để bảo bọc cái bơ vơ của họ đi! Thuở bơ vơ của Măn không còn nữa mà chỉ còn một thân xác héo gầy cho đàn ông lợi dụng!”

Khuôn mặt Nguyễn tối lại.

Sau một lúc im lặng, Nguyễn hỏi:

“Măn nghĩ là Nguyễn đã lợi dụng Măn bao nhiêu?”

Tôi e dè đưa tay ra trước Nguyễn:

“Xin lỗi Nguyễn! Măn không hiểu tại sao lại nói vậy trong khi cả tâm tư chỉ tràn ngập tình yêu cho Nguyễn.”

Nguyễn cầm tay tôi; sự xúc cảm bày rõ trên từng ngón nhưng đôi mắt vẫn buồn rầu, u uẩn.

Lần thứ nhất trong cuộc tình này, tôi mới nhận ra đúng nghĩa về buồn trên con người chàng.

□

Sàigòn, thứ Ba 16/12/1975

Thời gian mấy lúc gần đây, ngồi cạnh nhau, Nguyễn thường kêu mệt ở tim. Ngày hôm qua (thứ Ba 16/12), nơi quán *café* trên đường Duy Tân, ngang hông trường Luật, Nguyễn chợt đưa tay ôm ngực, khuôn mặt tái hẳn. Tôi kêu lên:

“Nguyễn có sao không?”

Lặng người một lát, Nguyễn đáp, vẻ dí dỏm:

“Nguyễn thấy mệt, có lẽ vì hút nhiều thuốc lá quá! Nhưng nghĩ đến Trần Sa, bao nhiêu mệt mỏi tan đi hết!”

Cũng ngày hôm qua, nhìn chiếc *chemise* xanh Nguyễn mặc trên người, tôi bật nói:

“Chiếc áo này, lần đầu gặp nhau nơi quán sách, Măn quăng viên giấy trúng Nguyễn.”

Nguyễn tiếp:

“Cũng chiếc áo này, vào cái đêm định mệnh, Nguyễn đã đắp cho Mẫn!”

Chỉ bấy nhiêu mà thật là đắm thắm. Đôi vai tôi run nhẹ.

Lại nghe Nguyễn nói:

“Nguyễn buồn một nỗi là Mẫn dịu dàng với ai khác chứ không muốn dịu dàng cùng Nguyễn.”

Nét mặt Nguyễn ra chiều rất đau đớn trong câu nói đó. Còn tôi vẫn ngồi lặng.

Khi ấy, gió nổi thật nhiều!

□

Sàigòn, thứ Tư 17/12/1975

Ngày kế tiếp.

Buổi chiều quá đẹp, mây mù giăng mắc. Gió lạnh mùa đông tràn đầy phố thị. Những chiếc lá vàng bay toí tả. Không thấy Nguyễn đến đứng đợi ở cái góc quen thuộc như hằng bữa, tôi đâm thấy tâm hồn như đông cứng trong vụ vợ sợ hãi...

Bước chân quần bách, nỗi nhớ thương vây kín, tôi đạp xe lên nhà bà chị Nguyễn thì hay rằng chàng đã về Dalat từ sáng sớm.

□